

РОЗДІЛ 1

Ми сидимо поруч, пліч-о-пліч, ніби у колоні ув'язнених.

Я відчуваю, як кістка стегна Ніколь врізається мені в бік; Слоан безупинно колупає свою кутикулу, розсипаючи мертві клітинки шкіри по підлозі, наче сіль. Ми в піжамах, а на щоках — залишки вчорашньої туші. Ніколь з її дитячим обличчям і заплетеними кісками, як у школярки, видається щонайменше на п'ять років молодшою, ніж є насправді. Темне волосся Слоан зібране у хвіст, з якого стирчить один кучерик. А я навіть не знаю, у що вбрана. Якась чужа футболка, що її, мабуть, підбрала поспіхом з підлоги й привласнила собі, з плямами під пахвами і не тільки.

— Дівчата!

Я піднімаю очі: перед нами стоїть детектив, взявши руки в боки. Мені не подобається, як він вимовив оце «дівчата», так ніби ми діти, яких зараз будуть сварити. Деякі слова мають звучати тільки з жіночих уст. Часом жорсткі, але водночас ніжні висловлювання, які ми розсипаємо навколо, наче блискітки, та коли

їх промовляють чоловіки, вони раптом набувають гіркого присмаку. Слово «дівчата» було саме таке.

— Коли ви востаннє бачили свою подругу Люсі Шарп?

Я дивлюся спершу ліворуч, тоді праворуч. Ніколь втупилася в стіл, Слоан — у свої нігті. Ми всі думаємо про ту ніч, я в цьому впевнена. Минув лише тиждень, а здається, наче ціле життя. Ми думаємо про те, як сиділи на підлозі, а між нами крутився ніж, металеве вістря якого відбивало світло лампи, вимальовуючи химерні обриси на стінах. Як Люсі схопила руків'я і її погляд став диким, а посмішка розповзлася обличчям, оголивши ікла, — справжня усмішка Чеширського kota. Як вона підняла ніж над головою, і я побачила в металевому відблиску своє відображення. Тоді мені привиділося, що я в тому відображенні якась інакша. Викривлена. Скажена, дика і водночас жива.

— Рано чи пізно комусь доведеться щось сказати.

Я знову дивлюся на детектива. Його чоло схоже на стару шину: потріскане й блискуче. Обличчя червоне й набрякле, ніби хтось стискає його знизу, чекаючи, поки він лусне. Я розглядаю його руки: навколо обручки шкіра набрякла, і пальці подібні до тугих сосисок. Він досі стоїть, взявши руки в боки. Ноги широко розставлені, так ніби він вирішив зобразити ковбоя зі старого вестерну чи копіював стійку із серіалу про поліцейських.

— Три дні тому, здається, — кажу я.

Він дивиться на мене — першу, хто заговорила.

— Здається?

Я киваю.

— Так. Здається.

Слоан та Ніколь продовжують дивитися в підлогу. Їхнє мовчання таке гучне, що заповнює собою весь простір, звиваючись і розповзаючись по кутках, як дим, запах якого досі відчуваю у волоссі.

— Ні в кого з вас, дівчата, проблем не буде, — зітхає детектив, — але ж її ніхто не бачив з п'ятниці. Її не було на роботі у вихідні. Ви спілкувалися з кимось із її однокурсників?

— Люсі не ходить на заняття, — каже Слоан, а Ніколь ледве стримує сміх.

— То вас це зовсім не турбує? — питає він, переступаючи з ноги на ногу. — Ваша сусідка по кімнаті зникла, а вам байдуже, де вона може бути?

— Детективе... — Слоан на мить замовкає, щоб подивитися на бейдж, пришпилений до його сорочки, — ...Френку, якби ви бодай трохи знали Люсі, то зрозуміли б, що в цьому немає нічого незвичайного.

— Що ти маєш на увазі? — питає він.

— Те, — зітхає вона, — що вона могла кудись поїхати на вихідні з якимось хлопцем. Я не знаю... Як що знайдете її, то передайте, що наближається термін оплати оренди, і ми більше її не прикриватимемо.

Я дивлюся на Слоан, загіпнотизована її тоном — ментолово-холодним і різким, мов льодоруб. Здається, Френк їй вже відверто набрид.

Детектив знову переступає з ноги на ногу, бажаючи змінити тему, і мені здається, що він трохи червоніє, рум'янець заливає ці бурундукові щоки — чи то від сорому, чи від збентеження. Можливо, і від того, і від того водночас.

— Отже, три дні тому, — повторює він, повертаючись до мене. — Де саме ви були?

— Того вечора ми були вдома. Просто зависали у вітальні.

— Усі троє?

Ми киваємо.

— І що робили?

— Дівочі справи. — Я посміхаюся.

— Як поводитися Люсі? — не піддається на провокацію детектив. — Було щось дивне?

— Ні, — обманюю я, вперше, але не востаннє. Я пам'ятаю її великі розширені зіниці, наче дві величезні чорні прірви, що поглинали все навколо. Вона безперестанку смоктала *Tootsie Pop* — ту червону карамельну кульку, аж поки не починало здаватися, ніби її зуби кровоточать. — Вона була такою собі звичайною Люсі.

У кімнаті знову запанувала тиша. Я більше не можу всидіти спокійно, зиркаю на годинник — майже одинадцята. Я вже хотіла була розтулити рота, щоб знову збрехати про те, що запізнююся на урок, аж раптом Френк ступив крок уперед і сперся руками на стіл, опустившись на рівень наших очей. Дерево заскрипіло під його вагою, наче йому стало боляче.

— Дівчата, — вимовляє він м'яко, — а Люсі вам казала, що ми викликали її на допит?

Ніколь нарешті оживає.

— Із якого приводу? — цікавиться вона, хоча ми й без нього знаємо. Знаємо значно більше, ніж цей чоловік міг собі уявити. Я помічаю, як сіпнувся кутик його губ від цієї маленької перемоги, — від думки, що він нарешті сказав щось досить важливе, щоб змусити нас замислитися. Він барабанить пальцями по столу, ніби готуючись завдати останнього удару.

— З приводу вбивства Леві Батлера.

РОЗДІЛ 2

До

Я була порожнім місцем. Вона — центром всесвіту. Принаймні я завжди так вважала.

Увесь перший курс ми жили буквально за кілька дверей одна від одної. Мешкали в жіночому гуртожитку і опинилися серед небагатьох бідолах, яких розмістили в єдиному корпусі для дівчат на кампусі — Гайнс-Голлі. Ця будівля стояла на верхівці єдиного пагорба в самому центрі міста, наче замкнувши нас усередині, як зграю недосяжних Рапунцелей, проте це лиш робило нас ще більш бажаними. Так, ніби тепер нас треба було завоювати.

Досі пам'ятаю день свого заселення: я штовхала просто себе завалений коробками металевий візок, з неоновую дев'яткою, приклеєною позаду. Мене охоплювало відчуття сорому щоразу, коли одне з коліс занадто голосно скрипіло. Я бачила кількох хлопців, які проходили повз, запхавши руки в кишені й витягнувши шії, уже придумуючи способи, як потрапити всередину.

Спершу всі лише скиглили. Задихані, вкриті липким потом, ми тягнули свої ковдри й футони* довгими гвинтовими сходами нагору, злісно зиркаючи одна на одну і звинувачуючи у всьому власну анатомічну будову.

Я добре пам'ятаю той перший вечір: двадцять чотири дівчини з коридору 9Б зібралися в спільній кімнаті відпочинку. Ми стояли там мовчки, ніяково обхопивши себе руками, наче пасками безпеки, вбрані у широкі футболки та короткі шорти, — такі короткі, що можна було їх і не вдягати.

Нашою кураторкою була третьокурсниця Дженіс, яка швидко озвучила правила: ні алкоголю, ні хлопців, тиша після опівночі. Ми мовчки кивали, обмірковуючи про себе, як так сталося, що омріяна втеча до коледжу, на додачу до вже знайомих обмежень, подарувала нам ще й няньку. Вона залишила нас *знайомитися*, але ніхто не наважувався порушити мовчанку. Аж раптом з темного закутка вийшла Люсі. Вона неквапом розстебнула свою сумку, дістала звідти ящик пива і з гучним дзенькотом поставила його на килим.

— Ну годі з нас *цього*, — сказала вона, немов Дженіс була хіба що розігрівом перед її власним виступом. — Нехай кожна візьме по пляшці.

Я і досі пам'ятаю той шум: зніяковілі буркотіння по кімнаті, нервові смішки, стривожені погляди... Тоді Люсі, немов показуючи нам, як це правильно робити, хапає пляшку, відкручує кришечку і робить ковток.

* Футон (яп.) — це традиційний японський тонкий матрац, який розстеляють на підлозі для сну. (Тут і далі коментарі перекл.)

— За нас, — вигукує вона. — За дев'ять поверхів хвойд.

Відтоді я завжди відчувала її присутність. Люсі неможливо було не помітити — мабуть, саме в цьому й був сенс. Я могла мигцем углядіти її чорне мов смола волосся, коли вона проходила повз відчинені двері моєї кімнати або проштовхувалася до душевої з неоновозеленою підвісною поличкою на згині руки. Завжди мала із собою шорле: нудотно-солодкий аромат манго-полуничної або персикової газованки, що змішувався з винним чадом і здіймався разом із бульбашками, огортаючи дзеркала туманом. Потім лунав хрускіт бляшанок, і її рука, мов знічів'я, вигулькувала з-за шторки, аби кинути порожню банку на плитку, наче зім'яту обгортку від цукерки.

З усіх нас голою з душою виходила тільки вона. Ми всі обмотувалися рушниками або вдягали махрові халати, сором'язливо прикриваючи всі частини тіла. Вона ж була гола, безсоромна й прекрасна. Здавалося, це місце належало тільки їй. І певною мірою так воно й було.

— Не розумію, що вони всі в ній знайшли.

Я дивлюся на свою сусідку по кімнаті, намагаючись зморгнути спогад, наче пилинку з ока. Присутність Люсі — це як перший порив повітря з кондиціонера, гучний і прохолодний. Такий, що вимагає уваги і викликає поколювання шкіри. Її очі такі світло-блакитні, що майже білі, мов льодовикова вода, що перетворилася на кригу і стала твердою. І коли вона помітила, що я витріщаюся на її відображення у дзеркалі, клаптик якого спеціально протерла рукою, її погляд ковзнув по моєму хребту, мов кубик льоду, кинутий за комір сорочки.

— Гм-м? — тільки й спромоглася вимовити я.

— Не вдавай, ніби не витріщалася.

Ми з Мергі лежимо на газоні перед Гайнс-Голлом, розклавши перед собою підручники з психології, а посередині відкрита пачка *Cheetos**. Мергі перевертається на спину й спирається на лікті.

— Усі витріщаються.

І вона має рацію: витріщаються всі. Я помічаю ці погляди поверх сонцезахисних окулярів, з-за книжок. Крадькома зиркаю, як Люсі поправляє верх бікіні, підставляючи обличчя сонцю. Вона поводитьсь так, ніби засмагає на приватному пляжі, а не посеред кампуса. Наче це місце належить їй, а всі інші тут лише випадкові перехожі. Вона натирає шкіру сонцезахисним кремом, і хлопці, що стоять неподалік, мало не пускають слину, мов собаки Павлова.

— Вона божевільна.

Я відводжу погляд від Люсі й дивлюся на Мергі: вона аж палає від заздрощів.

— Чому ти так думаєш?

— Бо так і є, — відповідає вона. — Я чула, що через неї осліпнув її хлопець у старшій школі.

— Що? Ну ж бо, не вигадуй.

— Серйозно. Вони посварилися на якійсь вечірці, а потім вона дряпнула його по обличчю. Наче довбана кішка! — каже вона й робить рух, ніби дряпає повітря.

— Яюсь не віриться, — промовляю я, пильно на неї дивлячись. Це не схоже на Мергі: вона не була ні пліткаркою, ні злостивою. Навпаки, одна з найприємніших

* *Cheetos* — торговельна марка чипсів, що продаються в багатьох країнах.